

да се намѣри край. Надаренъ съ повече мозъкъ, който му позволява да мисли и разсждава, първобитниятъ човѣкъ е подирилъ срѣдства за борба. За да се запази отъ нощнитѣ изненади отъ страна на звѣроветѣ, при входа на пещерата е поддържалъ денонощно огънь, който е пламтѣлъ и пропжждалъ звѣроветѣ.

Опитътъ въ живота сжщо му дохожда на помощъ. Въ случай на нужда въ борбата често е хващалъ въ ржката си камъкъ, за да нанесе ударъ на противника и забелязва, че когато камъкътъ е подостренъ, нанася по-силенъ, дори смъртоносенъ, ударъ. Оттукъ до мисълта, самъ да си подостри камъкъ, не остава много.

Обр. 4. Ржчна брадва, снабдена съ дървена дръжка

Въ момента, когато първобитниятъ човѣкъ дига ржката си да разчупи и подостри единъ камъкъ, той прави първата крачка въ пътя на напредъка. Оттукъ нататъкъ той почва да твори и става въ пълната мисъл на думата културно сжщество.

Първото сигурно оръжие, което нѣкогашниятъ човѣкъ е измислилъ, това е тѣй наречената *ржчна брадва* (обр. 3). Наречена е съ това име, защото първоначално предисторическиятъ човѣкъ я е държалъ направо съ ржка, като я залавялъ за тжпия край. По-късно я снабдява съ дръжка, като я завръзва въ края на разцепено дърво. (обр. 4).

За да си приготви тази брадва, избиралъ е голѣмъ